

2018. február 25. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mk 9,2-10 – Színeváltozás

Azért került ez a bibliai szakasz a nagyböjt első időszakára, hogy ne egyoldalúan a bűnbánattal, a szenvedéssel, az önsanyargatással foglalkozunk, hanem emeljük fel tekintetünket, pillantsunk előre, és merítsünk erőt abból a látomásból, mely megsejtet valamit az Isten világából, a Mennyeek Országából.

Szeretnénk mindannyian már itt és most, földi életünkben élesebb szemmel észrevenni Isten jelenlétét, szeretnénk látni őt. Ha engedjük, hogy a látomás magával ragadjon, akkor megsejthetjük, hogyan lehetséges ez.

Az apostolokkal együtt a történetben Isten három emberét látjuk: Mózeset, Illést és Jézust. Mindannyian látják az isteni fényt, mégis csak egyikőjük ruhájáról ragyog az vissza. Az égi szózat teszi egyértelművé, hogy ki a legfontosabb: Jézusra kell figyelni, mert ő az Atya szeretett Fia! Aki a történet végén már csak egyedül látható. Ő, aki a színeváltozás előtt közvetlenül jövendölte meg szenvedését, halálig menő hűségét, életáldozatát.

A láthatatlan Istent soha nem látta senki, ő minden láthatónál sokkal hatalmasabb. Hiába kérték a választott nép nagyjai: Mózes sem láthatta szemtől szembe, csak hátulról pillanthatott rá, Illést is csak a csendes szellő susogása figyelmeztette, hogy a láthatatlan Isten van előtte.

Ott a hegyen csak az Emberfiát, a názareti Jézust láthatták az apostolok, de az ő közönséges, szomorú véget ért életében később megláthatták, és mi is megláthatjuk az isteni szeretet titkát: a nekünk a legdrágábbat is odaajándékozó Atyát, a halálig hűséges Fiút, s a szeretet kitartó és fáradhatatlan Szentlelkét. Jézus arcán, lényében, személyiségében ragyog fel Isten, benne láthatjuk meg, hogy ki az Isten, de azt is, hogy a szeretetben kivé lehet az ember!

Meglepő, hogy *Al-Ghazáli*, a középkorban élt nagy muszlim vallástudós idéz egyik írásában egy olyan jézusi tanítást, amelyet máshol nem találunk, de elgondolkodtató: „Attól az órától fogva, hogy fölraivalozzák a halottat, egészen addig, míg le nem teszik a sír szélére, Isten a maga dicsőségében negyven kérdést intéz hozzá. Ezek közül az első így hangzik: Éveket szenteltél annak, hogy lásd a teremtett világot, de nem szántál egy órát sem, hogy megpillants engem!”

Jézus segít nekünk, hogy felismerhessük, és egyre jobban megismerhessük Istent az életünkben. Ha figyelünk az evangéliumokban megőrzött szavaira, ha a csendben megpróbáljuk meghallani, amit szívünk mélyén sugall nekünk, ha figyelünk arra, amit embertársainkon keresztül üzen nekünk – akkor, ha a szemünkkel nem is, de a szívünkkel megláthatjuk Istent.

Mindannyiunk életében lehet és van is nem egy, hanem sok Tábor-hegyi jelenet. Amikor egyedül vagy testvéreinkkel kiszakadunk a világ zajából, amikor igazán felfelé, befelé tekintünk, és ezáltal más színben láthatunk mindent, átélhetjük azt az örömet, Isten-közelséget, amit az apostolok annak idején. Ezek az alkalmak olyanok lehetnek életünkben, mint az éjszakai, utcai lámpák ritkás fénye, vagy a híd pillérei. Szürkének tűnő napjainkban tudjunk visszaemlékezni ezekre, és keressük a lehetőségét újabb találkozásoknak!

Csiky Lajos, Budapest